

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 608/2024-90

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Animal Land, s. r. o.**, Šamorínska 10, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária DE IURE s. r. o., Šamorínska 10, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Ek/2708/2022 z 31. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti a možnosti vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením okresného súdu (exekučného súdu) označeným v záhlaví. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej finančné zadost'učinenie vo výške 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že oprávnený, ktorým je obchodná spoločnosť Slovenská konsolidačná, a. s., sa návrhom na vykonanie exekúcie domáha vymoženía sumy 480 eur od sťažovateľky (v postavení povinnej), a to na základe exekučného titulu, ktorým je výkaz daňových nedoplatkov Daňového úradu Bratislava č. 101538607/2021 z 20. augusta 2021

(vykonateľný tým istým dňom). Oprávnený preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu priloženou zmluvou o postúpení daňových a colných nedoplatkov č. 2/2021 zo 16. novembra uzavretou medzi Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky a oprávneným vrátane prílohy identifikujúcej dlžníka (sťažovateľku).

3. Z exekučného titulu vyplýva, že daňový úrad na základe zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 89 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) zostavil z údajov evidencie daní k 20. augustu 2021 výkaz daňových nedoplatkov u daňového dlžníka – sťažovateľky. Dňom platnosti zmluvy o postúpení prešlo na oprávneného právo nakladať s postúpeným nedoplatkom (ktorý vznikol k 1. júlu 2015) a oprávnený bol tak plne legitimovaný na vymáhanie daňového nedoplatku. Správca dane ako príslušný daňový úrad zaslal sťažovateľke výzvu z 30. októbra 2015 a z 3. decembra 2020, ktorú si sťažovateľka prevzala 17. decembra 2020 s tým, že právo na vymáhanie daňového nedoplatku vo výške 480 eur nie je premlčané a daňový nedoplatok nezanikol.

4. Oprávnený podal na okresnom súde 29. septembra 2022 návrh na vykonanie exekúcie proti sťažovateľke na vymoženie sumy 480 eur, a to na základe exekučného titulu, teda výkazu daňových nedoplatkov z 20. augusta 2021. Exekučné konanie je vedené pod sp. zn. 12Ek/2708/2022.

5. Sťažovateľke bolo 28. októbra 2022 doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Návrhom doručeným poverenej súdnej exekútorke 3. novembra 2022 sa sťažovateľka v pozícii povinnej domáhala zastavenia exekúcie.

6. Okresný súd uznesením vydaným vyššou súdnou úradníčkou 16. júna 2023 návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I) a oprávnenému proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie nepriznal (výrok II). V rámci odôvodnenia okresný súd poukázal na § 45 ods. 2 písm. i) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého exekučným titulom na účely tohto zákona je aj iné vykonateľné rozhodnutie, výkaz nedoplatkov alebo schválený zmier, ktorých výkon pripúšťa zákon, a teda daný exekučný titul je titulom v zmysle uvedeného ustanovenia v súlade s daňovým poriadkom a zákonom Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľka podala 30. júna 2015 daňové priznanie za rok 2014, pričom jej vznikla daň na úhradu vo výške 480 eur (daňová licencia). Okresný súd zdôraznil, že vo vykonávacom konaní musí vychádzať z vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, pretože len vykonáva to, o čom už bolo rozhodnuté, a nenahrádza súd, resp. iný orgán v základnom konaní a v jeho rozhodovacej činnosti. Exekučný súd je obsahom exekučného titulu viazaný, musí z neho vychádzať a prípadné vady základného konania (ak by aj existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. Ak podľa názoru sťažovateľky bol exekučný titul vydaný nezákonne (vychádzajúc z obsahu jej podania), mala možnosť sa brániť podaním správnej žaloby. Ako však z podania vyplýva, sťažovateľka tak neurobila, nepodala ani len námietky proti výzve daňového úradu a nápravy sa domáhala až vo vykonávacom konaní. Exekúcia aj exekučné konanie začali dôvodne. Sťažovateľka v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázala žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku celého vymáhaného nároku, o zrušení

exekučného titulu ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu a neexistoval ani dôvod zastavenie exekúcie podľa osobitného predpisu.

7. Na základe sťažnosti podanej sťažovateľkou exekučný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou 31. októbra 2023 sťažnosť sťažovateľky zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Podstatou rozsiahlej argumentácie uplatnenej sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé. Podľa názoru sťažovateľky na vykonanie výkazu daňových nedoplatkov (ktorý je exekučným titulom) môže byť vedená len daňová exekúcia daňovým úradom podľa daňového poriadku, a nie exekúcia podľa Exekučného poriadku, k čomu došlo vo veci sťažovateľky a čo viedlo k porušeniu jej v petite označených práv ako povinnej v predmetnej exekúcii.

9. V podstatnom možno námietky smerujúce proti napadnutému uzneseniu, ktoré sťažovateľka opísala v ústavnej sťažnosti, zhrnúť do niekoľkých bodov, a to:

a) Konštatovanie okresného súdu, že exekučné konanie proti sťažovateľke je vedené na podklade výkazu nedoplatkov daňového úradu, vychádza podľa sťažovateľky z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa zákonnej úpravy pre správu daní možno viesť daňovú exekúciu na podklade výkazu nedoplatkov podľa Exekučného poriadku len vtedy, ak je správcom dane obec, pod čo vec sťažovateľky nespadá. Táto premisa vyplýva z § 88 ods. 2 daňového poriadku. V dôsledku uvedeného je napadnuté uznesenie vydané súdom, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený.

b) Konštatovanie okresného súdu, že daňový poriadok nepripúšťa žiadny opravný prostriedok proti výkazu daňových nedoplatkov z dôvodu, že obsahom výkazu nedoplatkov sú z pohľadu správcu dane už len nesporné pohľadávky, je nesprávne. Sťažovateľka daňovú pohľadávku vo výške 480 eur rozporovala, avšak správca dane o nej v daňovom konaní nerozhodol. Preto nie je možné prisvedčiť správnosti vedeného zoznamu daňových pohľadávok vedených správcom dane.

c) Správcovi dane uplatnenie nároku na daň z podaného daňového priznania zaniklo 31. decembra 2020. Ak vo veci vznikol nezákonný výkaz daňových nedoplatkov správcu dane po uplynutí prekluzívnej lehoty, tento sa nemohol stať exekučným titulom na vykonanie žiadnej exekúcie, keďže ide o nulitný akt vydaný po uplynutí zákonnej lehoty. Ak teda správca dane zmeškal zákonnú lehotu na uplatnenie si dane od sťažovateľky, tak z nulitného úkonu získaného po zákonnej lehote nemôže vzniknúť nezákonným spôsobom exekučný titul (výkaz daňových nedoplatkov po 31. decembri 2020) na vykonanie zákonnej exekúcie na majetok sťažovateľky.

d) Ak by aj sťažovateľka podala námietky proti výzvam v zmysle § 80 daňového poriadku, tak by nimi nedospela k prieskumu rozhodnutia na správnom súde, keďže, ako z judikatúry všeobecných súdov vyplýva, výzva na zaplatenie daňového nedoplatku má len fakultatívny charakter. Správca dane vo veci sťažovateľky nekonal, nevydal vo veci rozhodnutie, a tak prieskum v rámci správnej žaloby nie je možný.

e) Exekučný titul bol vydaný po uplynutí prekluzívnej lehoty, ktorá sa nedá odpustiť, a preto je povinnosťou súdu exekúciu zastaviť. Pri uvedenom exekučnom titule je navyše povinnosťou súdu skúmať nielen samotný exekučný titul, ale aj to, aké rozhodnutia mu predchádzali a či proti nim

boli podané aj opravné prostriedky, ktoré by boli preskúmateľné súdmi a či ich povinný mohol a podrobil prieskumu. Ak takých rozhodnutí niet, je potrebné v exekučnom konaní skúmať zákonnosť exekučného titulu, a to pokiaľ ide o dôvod jeho vydania, výšku plnenia a čas na jeho zákonné vydanie.

f) Postúpenie pohľadávky sťažovateľka považuje za nezákonné, keďže nebolo preukázané, že daňový nedoplatok alebo jeho časť sa považujú za dočasne nevyožiteľné správcom dane, navyše postúpiť možno len dočasne nevyožiteľný daňový nedoplatok, pri ktorom uplynulo viac ako päť rokov od konca roka, v ktorom vznikol. Z uvedeného vyplýva povinnosť skúmať, či oprávnený je aktívne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie v exekučnom konaní, s čím sa okresný súd v napadnutom uznesení nevysporiadal.

g) Konštatovanie okresného súdu, že daňový nedoplatok môže byť vymáhaný v daňovej exekúcii len v prípade, ak je jeho veriteľom (vlastníkom) správca dane, čo v prípade sťažovateľky nebolo splnené, keďže pohľadávka bola postúpená, nemá podľa sťažovateľky žiadnu zákonnú oporu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým uznesením, ktorým okresný súd zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou, zamietajúcim návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, keďže so závermi rozhodnutia nesúhlasí a vyčíta mu neodôvodnenosť a arbitrárnosť.

11. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 395/2019).

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu

vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

14. Aj na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

15. Tieto východiská bol povinný okresný súd dodržiavať a premietnuť aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Úlohou ústavného súdu preto v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

16. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

17. Zákonná sudkyňa po oboznámení sa s dôvodmi uvedenými sťažovateľkou v sťažnosti (kopírujúcimi tvrdenia uvedené v ústavnej sťažnosti), aplikujúc príslušnú zákonnú úpravu, vyhodnotila sťažnosť ako nedôvodnú. Závery prijaté vyššou súdnou úradníčkou vyhodnotila ako vecne správne a v napadnutom uznesení sa zaoberala rozsiahlou právnou argumentáciou uplatnenou sťažovateľkou v sťažnosti. V úvode (bod 13 napadnutého uznesenia) zhrnula skutočnosti, ktoré smerovali k vydaniu výkazu daňových nedoplatkov, teda exekučnému titulu v predmetnej exekúcii. V ďalšom (bod 14 napadnutého uznesenia) poukázala na to, že správca dane nerozhoduje osobitným rozhodnutím o daňovej povinnosti dlžníka, ale daňová povinnosť vyplýva priamo zo zákona v spojení s podaným daňovým priznaním. Sám daňový subjekt určuje výšku daňovej povinnosti a následne podaním daňového priznania sa daň uvedená v daňovom priznaní považuje za vyrubenú a súčasne aj za splatnú. Keďže sťažovateľka v rámci daňového priznania, ako aj v rámci potvrdenia o podaní daňového priznania uviedla daň na úhradu vo výške 480 eur (pričom sťažovateľka nepreukázala svoje tvrdenia o pozmeňovaní údajov v daňovom priznaní správcem dane), nevznikli pochybnosti o tom, že podaním daňového priznania jej bola vyrubená daňová povinnosť vo výške 480 eur a správca dane tak nemusel proti sťažovateľke začať vyrubovacie konanie na dovyrubenie daňovej povinnosti tak, ako to predpokladala sťažovateľka. Sťažovateľkou

namietané uplynutie prekluzívnej lehoty pri vyrubení daňového nedoplatku okresný súd vyvrátil už spomenutou skutočnosťou, že k vyrubeniu dane došlo podaním daňového priznania 30. júna 2015, nie vydaním výkazu nedoplatkov 20. augusta 2021.

18. Okresný súd nedal sťažovateľke za pravdu ani vtedy, keď namietala, že v rámci daňového priznania uviedla námietky, o ktorých malo byť správcom dane rozhodnuté, k čomu však nedošlo. Ak sťažovateľka zastávala názor, že jej daňová povinnosť nevznikla, mala možnosť využiť účinný právny prostriedok, a to námietky proti výzvam (z 30. októbra 2015 aj 3. decembra 2020). Túto možnosť však nevyužila, čo aj sama uviedla v návrhu na zastavenie exekúcie, a v dôsledku uvedeného si sama svojím konaním, resp. nekonaním zmarila možný prieskum príslušným orgánom (správcom dane). Sťažovateľka bola poučená aj o tom, že podanie námietky má odkladný účinok. Práve v rámci týchto námietok sťažovateľka mohla a mala namietat existenciu daňového nedoplatku aj ňou tvrdenú nečinnosť správcu dane, ako i to, že výzvou správcu dane obchádza zákonné rozhodnutie daňového úradu na vyrubenie dane s tým, že o podanej námietke by už rozhodoval správca dane. Pokiaľ sa sťažovateľka spoliehala na to, že sa bude brániť až v daňovej exekúcii, nemožno jej správanie hodnotiť ako obozretné či zodpovedné. Naopak, ak sťažovateľka zastávala názor, že daňová povinnosť jej nevznikla, mala využiť každú zákonom danú možnosť obrany (ešte pred začatím exekúcie) proti výzvam správcu dane.

19. Okresný súd zdôraznil, že exekučný súd v zásade nie je oprávnený na hmotnoprávny prieskum exekučných titulov až na určité druhy exekučných titulov (najmä v spotrebiteľských veciach), avšak výkaz daňových nedoplatkov k nim nepatrí. S ohľadom na požiadavku právnej istoty sa v exekučnom konaní uplatňuje zásada prezumpcie správnosti, podľa ktorej sa správne akty považujú za bezchybné, teda majúce právne účinky, pokiaľ nie sú predpísaným (zákonným) spôsobom revidované (zrušené, zmenené) príslušným orgánom, ak by boli nezákonné alebo vecne nesprávne.

20. Následne sa okresný súd zaoberal argumentáciou sťažovateľky, že okresný súd nebol príslušný na vedenie exekúcie na vymoženie daňového nedoplatku (bod 22 napadnutého uznesenia). Keďže bolo preukázané, že došlo k postúpeniu pohľadávky z exekučného titulu a oprávneným na vymáhanie už nie je správca dane, ale Slovenská konsolidačná a. s., daňový nedoplatok je možné vymáhať už len na podklade návrhu na vykonanie exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora v exekúcii vedenej podľa Exekučného poriadku. Daňový nedoplatok môže byť totiž vymáhaný v daňovej exekúcii len v prípade, ak je jeho veriteľom (vlastníkom) správca dane, čo už vo veci sťažovateľky neplatí. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľkou spochybňujúcim postúpenie pohľadávky okresný súd po posúdení zmluvy o jej postúpení nezistil žiadne dôvody neplatnosti tejto zmluvy a oprávnenú považoval za aktívne legitimovanú na vymáhanie pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu (bod 23 napadnutého uznesenia). Predmetom postúpenia bol daňový nedoplatok, pri ktorom uplynulo viac ako päť rokov od konca roka, v ktorom vznikol, a ktorý postupca (finančné riaditeľstvo) označil za dočasne nevymožiteľný, pričom exekučnému súdu neprináleží posudzovať v prípade pohľadávky sťažovateľky, či išlo skutočne o dočasne nevymožiteľný nedoplatok.

21. V závere (bod 24 napadnutého uznesenia) okresný súd vyslovil, že je na správcovi dane, či daňový nedoplatok bude vymáhať sám alebo dočasne nevymožiteľný daňový nedoplatok, pri ktorom uplynulo viac ako päť rokov od konca roka, v ktorom vznikol, postúpi na základe

podmienok ustanovených daňovým poriadkom právnickej osobe so stopercentnou majetkovou účasťou štátu (v tomto prípade Slovenskej konsolidačnej a. s.). Dôvodom na zastavenie exekúcie by mohol byť prípadný nesprávny postup správcu dane majúci vplyv na vykonateľnosť exekučného titulu, čo však v prípade sťažovateľky preukázané nebolo. Zastavenie exekúcie nemôže byť založené len na subjektívnom presvedčení (očakávaniach) povinného o tom, ako malo prebiehať konanie, v ktorom bol exekučný titul vydaný. Okresný súd je naďalej viazaný vykonateľným exekučným titulom, ktorý nebol zmenený ani zrušený. V dôsledku uvedeného musí sťažovateľka strpieť výkon tohto exekučného titulu, keďže povinnosť z neho plynúcu nesplanila dobrovoľne.

22. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s takto vyjadrenými názormi okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Ústavný súd nemôže hodnotiť napadnuté uznesenie podľa jeho obsahu v predchádzajúcich bodoch ako vydané bez vysporiadania sa so závermi, ktoré tvorili predmet rozhodovania, a teda ústavne neudržateľné. Námietky sťažovateľky uplatnené v ústavnej sťažnosti sa javia ako jednoduchá polemika na úrovni zákona bez reflexie okolnosti, že ústavný súd nie je odvolacím ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona, poprípade skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovie ústavnej sťažnosti.

24. Ústavný súd, rešpektujúc limity svojho prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti, dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu nevykazujúcim znaky ústavnej diskonformity a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

25. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že o ich prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a porušením základných práv sťažovateľky označených

v predchádzajúcom bode, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu